

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou, v právní věci

žalobce: **S. N.**
zastoupen advokátkou Mgr. Terezou Smutnou
sídlem Bratranců Veverkových 396, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 12. 2019, č. j. OAM-331/ZA-ZA06-ZA17-PD3-2011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočnici Jeleně Tomkové, bytem X, se přiznává tlumočné ve výši 525 Kč, které bude vyplaceno z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Odměna ustanovené advokátky Mgr. Terezy Smutné se určuje ve výši 22 808,50 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 27. 1. 2020 se žalobce domáhal soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona a azylu a tuto doplňkovou ochranu neprodloužil.
2. Soud pro úplnost dodává, že soudní řízení ve věci neprodloužení doplňkové ochrany je u zdejšího soudu vedeno i v případě manželky žalobce, když v jejím případě byla podána prakticky identická žaloba.
3. Žalobce v žalobě a zejména pak v jejím doplnění uvedl, že v České republice žije s rodinou od roku 2006. V roce 2013 mu byla udělena doplňková ochrana, která byla následně dvakrát prodloužena. Žádosti o další prodloužení doplňkové ochrany ze dne 26. 7. 2018 nebylo s ohledem na zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku vyhověno. Žalobce se sice shoduje s žalovaným, že od roku 2012 došlo v Bělorusku k mírnému zlepšení situace, avšak stále se jedná o nedemokratický stát, výrazně potlačující lidská práva. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s oficiálními prohlášeními a rozhodnutími orgánů Evropské unie, Organizace spojených národů i České republiky. Odkázal přitom na usnesení Evropského parlamentu ze dne 19. 4. 2018 o Bělorusku, z něhož vyplývá, že Bělorusko je stále zemí, kde dochází k omezování lidských práv, zastrasování a zadržování osob, které nesouhlasí s politickým režimem. Na toto usnesení navázala i Rada Evropské unie v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019, z něhož plyne prodloužení omezujících opatření vůči Bělorusku, přijatých v roce 2012. Znepokojení nad situací v oblasti lidských práv v Bělorusku pak vyjadřuje i rezoluce Organizace spojených národů přijatá dne 12. 7. 2019. Žalobce je s ohledem na svoji trestní minulost předmětem zájmu státních orgánů. Kromě uvedeného by žalobce mohl čelit perzekuci i s ohledem na své předchozí náboženské vyznání (Svědci Jehovovi). V Bělorusku jsou Svědci Jehovovi zavržovanou církví. Žalobce tak má důvodnou obavu z pronásledování v případě návratu do vlasti. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 39/2019-77 a rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, podle nichž má odůvodněná obava z pronásledování prospektivní povahu. Rozhodujícím kritériem má být přiměřená pravděpodobnost. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí unáhlil, pokud učinil závěr o tom, že Svědci Jehovovi jsou v Bělorusku mimo nebezpečí. Žalovaný postupoval v rozporu se zásadou přiměřené pravděpodobnosti, neboť s ohledem na pronásledování Svědků Jehovových v jiných zemích (Rusko) existuje pravděpodobnost, že k tomuto může docházet i na území Běloruska. O tom svědčí i přiložené zahraniční články. Žalovaný však ve svém rozhodnutí vycházel pouze z malého množství dostupných informací. Navíc, podle NSS (rozsudek ze dne 29. 2. 2012, č.j. 2 Azs 38/2011-47) by měl žalovaný vycházet při rozhodování o doplňkové ochraně do jisté míry i z tvrzení žalobce.

4. Dále žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nikterak nezabýval otázkou možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v případě neprodloužení doplňkové ochrany. V České republice žije s manželkou od roku 2006. Žije zde také jeho dcera a tři vnučky, se kterými je v pravidelném kontaktu. V Bělorusku žádnou rodinu nemá, jen přátele, se kterými se však nestýká a není s nimi v kontaktu. Odloučení od příbuzných by pro něj znamenalo nepřiměřený zásah do rodinného života, přičemž s ohledem na nebezpečí v Bělorusku by již své příbuzné nemusel nikdy spatřit. V České republice si vytvořil zázemí, má zde rodinu, bydlení a majetkové vazby. Závěrem pak s ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce jsou neopodstatněné. Odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí. Osvětlil, že již v minulém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce není ve své vlasti pronásledován azylově relevantním způsobem, nemohl však vyloučit riziko nebezpečí vážné újmy po přijetí restriktivní novely zákona z roku 2012, která zpřísnila dohled nad politickými aktivisty v Bělorusku. V řízení o udělení doplňkové ochrany se zabýval náboženskou minulostí žalobce i jeho politickým profilem. Při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel jak ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany, obsahu žádosti žalobce o prodloužení, protokolu o pohovoru k žádosti, tak i informací týkajících se bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku, které shromáždil v průběhu správního řízení. Z podkladů shromážděných žalovaným jasně vyplývá, že v Bělorusku došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že žalobci s ohledem na jeho osobní situaci již nic nebrání v navracení se do své vlasti, aniž by tam byl vystaven nebezpečí vážné újmy. Žalovaný připomněl, že doplňková ochrana je mimořádným pobytovým statutem a neslouží k pouhé úpravě pobytu cizinců na území České republiky. Neprodloužení doplňkové ochrany nebrání žalobci v tom, aby si svůj další případný pobyt na území České republiky upravil v souladu s příslušnými právními předpisy, zejména zákonem o pobytu cizinců. Sám žalobce se podle žalovaného vyjádřil tak, že chce v České republice žádat o trvalý pobyt. Žalovaný závěrem označil námitky žalobce za účelové a spekulativní a navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o neprodloužení doplňkové ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Žalobce v žalobě převážně opakuje, případně částečně rozvíjí, to, co již uvedl ve své žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a posléze během pohovoru k této žádosti dne 24. 4. 2019.
8. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem,

nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

9. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“
10. Předmětem nyní projednávaného případu je neprodloužení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Ze správního spisu plyne, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 2. 10. 2013, č. j. OAM-331/ZA-ZA06-ZA14-2011 udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, neboť s ohledem na tehdejší bezpečnostní situaci v Bělorusku nebylo lze vyloučit, že by žalobce byl po návratu do vlasti vystaven přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, č. j. OAM-331/ZA-ZA06-ZA14-PD1-2011 byla žalobci doplňková ochrana prodloužena o dobu 24 měsíců. Opětovně prodloužena byla žalobci doplňková ochrana znovu rozhodnutím ze dne 16. 8. 2016, č. j. OAM-331/ZA-ZA06-ZA14-PD2-2011 opět o dobu 24 měsíců. V obou rozhodnutích o prodloužení doplňkové ochrany odůvodnil žalovaný toto prodloužení tím, že z informací ohledně bezpečnostní situace nevyplynulo, že by v Bělorusku došlo k podstatné změně situace s ohledem na potíže žalobce.
11. Před vypršením posledního prodloužení doplňkové ochrany požádal žalobce dne 26. 7. 2018 o opětovné prodloužení (č. l. 250 správního spisu). V žádosti uvedl, že v České republice žije spolu s rodinou již od roku 2006, má stálou práci, skoro plyně ovládá český jazyk. Po prodloužení doplňkové ochrany by chtěl s manželkou požádat o trvalý pobyt. Situace v Bělorusku je podle jeho názoru neúnosná. Náboženství, které vyznává jeho manželka, bylo v Rusku postaveno mimo zákon. Má obavy, že se tomu tak stane i v Bělorusku. Jak již uvedeno shora, žalovaný žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany zamítl a udělenou doplňkovou ochranu neprodloužil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že stěžejním důvodem pro neprodloužení doplňkové ochrany byla ta skutečnost, že od udělení doplňkové ochrany žalobci v roce 2013 došlo v Bělorusku k podstatnému vývoji v zahraničně-politickém směřování země, kdy dochází k postupnému sbližování Běloruska se zeměmi Západu, což se pozitivně projevuje právě v oblasti dodržování lidských práv. Osoby s profilem dotyčného již podle žalovaného ve své domovině nečelí žádnému příkoří.

12. Jak soud již shora uvedl, žalobní námitky jsou ve své podstatě opakováním, případně rozvinutím argumentace, kterou žalobce použil již během správního řízení.
13. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožnil se závěry žalovaného. Soud je oproti žalobci toho názoru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, zejména pak aktuální bezpečnostní situaci a problematiku svobody vyznání v Bělorusku. Závěr žalovaného o podstatném zlepšení bezpečnostní situace a klasifikace žalobce jako osoby, které ze strany běloruských státních orgánů nehrozí žádné příkoří, je plně přezkoumatelný – vychází ze zpráv a informací o dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci v Bělorusku, jejichž jednotlivé pasáže žalovaný citoval v napadeném rozhodnutí. Nemá praktický význam, aby krajský soud na tomto místě znovu obsáhle citoval tyto zprávy. Proto v tomto případě odkazuje především na s. 3-5 napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobce tyto podklady k bezpečnostní situaci v Bělorusku ani nijak nerozporuje, naopak v žalobě uvádí, že *„nezpochybňuje, že na území Běloruska došlo od zmíněného roku 2012 k mírnému zlepšení situace.“*
14. Pokud jde o výtku žalobce k žalovanému v tom smyslu, že se žalovaný nijak nevypořádal s rozhodnutími a prohlášeními nadnárodních orgánů či České republiky k situaci v Bělorusku, pak lze uvést následující. Žalobcem citované usnesení Evropského parlamentu ze dne 19. 4. 2018 o Bělorusku (2018/2661/RSP) není co do obsahu v žádném rozporu se zprávami o zemi původu, které citoval v napadeném rozhodnutí žalovaný. Stručně shrnuto, z citovaného usnesení vyplývá, že Bělorusko je stále problematickou zemí ve vztahu k dodržování lidských práv a svobod a demokratických zásad, přičemž negativní jsou zejména aktivity státních orgánů s cílem zastrašit popřípadě zadržet nezávislé a opoziční aktivisty. Rezoluce Organizace spojených národů ze dne 12. 7. 2019, jakož i rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 25. 2. 2019 o omezujících opatřeních reagují rovněž na určitá omezení týkající se uplatňování práv a svobod, například práva na sdružování a projevu. Obdobný závěr pak vyplývá i z citovaných zpráv v napadeném rozhodnutí. Rovněž z dopisu adresovaného nejvyšším českým ústavním činitelem ze dne 4. 7. 2020 Spolkem Bělorusů v České republice, jenž byl žalobcem předložen při jednání soudu, neplyne, že situace v Bělorusku by měla být odlišná od popisu provedeného žalovaným, a to ve smyslu zásadních dopadů na postavení žalobce v případě jeho návratu do země původu.
15. Žalovaný při rozhodování vycházel z aktuálních informací a zpráv o zemi původu žalobce (č. l. 267 – 273 správního spisu). V roce 2013 byla žalobci udělena doplňková ochrana, neboť nebylo možno vyloučit případné vystavení žalobce přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b). Tehdy vycházel žalovaný rovněž ze zpráv a informací o zemi původu, přičemž v době rozhodování o udělení doplňkové ochrany (2013) vyjadřovaly tyto zprávy znepokojení nad zhoršenou bezpečnostní situací po prezidentských volbách v roce 2010 a rovněž obsahovaly i řadu zcela konkrétních situací, kdy státní orgány represivně zasahovaly proti opozičním politikům, lidskoprávním aktivistům včetně například zatýkání organizátorů internetového odporu proti prezidentovi Lukašenkovi. Z aktuálních zpráv a informací k zemi původu však podle soudu jednoznačně vyplývá podstatné zlepšení celkové bezpečnostní situace. Bělorusku se daří postupně nastolovat určitou rovnováhu mezi spoluprací s Ruskem a státy Západu. O

tom svědčí například i pořádání schůze Organizace pro bezpečnost a spolupráci v červenci 2017 v Minsku. Situace v oblasti lidských práv doznala také podstatných změn od doby, kdy byla žalobci udělena doplňková ochrana. Zmínit lze například propuštění více než 30 demonstrantů – příslušníků údajně podvratného a militantního nacionalistického undergroundu (viz *Bělorusko: Informace Jamestown Foundation ze dne 18. 1. 2018* – č. l. 273 správního spisu). Rovněž tak podle dokumentů obsažených ve správním spisu nebylo zaznamenáno znevýhodňování osob na základě informace o podané žádosti o mezinárodní ochranu v cizině.

16. Jakkoli nelze přes uvedené změny považovat Bělorusko za prototyp rozvinuté demokracie, není současně možné s odkazem na uvedené tvrdit, že by osobám, jako je žalobce, nyní hrozila při návratu do vlasti vážná újma. Zde lze odkázat na usnesení NSS ze dne 15. 5. 2020, č. j. 10 Azs 20/2020-41 bod 9, kde NSS uvedl, že *„ačkoliv je Bělorusko dle citovaných zpráv považováno za autoritářský stát a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (ve vztahu k situaci v Bělorusku srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, čj. 7 Azs 168/2019-33, bod 14; či ze dne 29. 1. 2020, čj. 10 Azs 436/2019-28, bod 9).“* Vychází-li soud stejně jako žalovaný z osobního profilu žalobce jako osoby, která byla v minulosti trestána za majetkovou a násilnou trestnou činnost, pak nelze s ohledem na zprávy o zemi původu učinit závěr, že by po svém návratu byl jakkoli perzekuován. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že v Bělorusku není dodržována nezávislost a nestrannost soudů, netvrdí však již, jak by tato skutečnost mohla konkrétně souviset s jeho osobou a obavou z vážné újmy. Ve světle uvedeného se taktéž tvrzení žalobce o tom, že je sledovanou osobou a hrozí mu pronásledování, jeví jako nevěrohodné. Nelze přijmout ani námitku, že žalovaný nepřikládal téměř žádnou hodnotu žalobcově výpovědi a jeho osobním zkušenostem. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vzal v potaz žalobcovu trestní minulost, náboženské vyznání a rodinné poměry. Shledal však, že žalobce je co do profilu nezájmovou osobou, která měla v minulosti v Bělorusku problémy s bezpečnostními orgány jen na základě jeho trestní minulosti. Z informací a zpráv, ze kterých vycházel žalovaný, naopak plyne, že určité ústrky, nepříjemnosti či příkoří musí v Bělorusku snášet víceméně „jen“ protirežimní aktivisté, obhájci lidských práv či bývalí političtí vězni.
17. Žalobce netvrdí a ani z ničeho nevyplývá, že by byl jakkoli politicky angažován či se snažil aktivně vystupovat proti politickému režimu v Bělorusku. Krajský soud se tak s ohledem na uvedené nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce o tom, že by po návratu do vlasti byl předmětem zájmu státních orgánů s ohledem na jeho kriminální minulost.
18. Rovněž obava žalobce z návratu do vlasti pro své předchozí náboženské vyznání není ničím podložená. Žalobce v doplnění žaloby pouze bez bližší konkretizace odkazuje na rozsudek NSS týkající se prospektivnosti posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování. Žalovaný se tímto zabýval již v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 2. 10. 2013. S odkazem na informaci ministerstva zahraničních věcí uvedl, že za pouhé členství v náboženské organizaci Svědkové Jehovovi a činnost v ní, která není v rozporu s právními předpisy, žádný postih nehrozí. Nutno podotknout, že žalobce, jak uvedl při pohovoru dne 24. 4. 2019, se nyní hlásí k pravoslavné církvi a jen někdy zajde s manželkou na kázání Jehovistů. Není tedy ani členem neregistrované církve. Z těchto

důvodů se soud ztotožňuje s žalovaným v tom ohledu, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí žádný postih za jeho předchozí náboženské vyznání. Ani z přiložených internetových článků nikterak nevyplývá hrozba pronásledování či postihu takovýchto osob po návratu do vlasti. Navíc oba články jsou již staršího data (2002, 2013).

19. Krajský soud tedy, jak naznačeno shora, musí odmítnout námitku žalobce stran bezpečnostní situace v Bělorusku. Závěr žalovaného o zlepšení situace v Bělorusku je dostatečně podložený příslušnými zprávami. Od roku 2013 došlo v zemi původu žalobce ke zlepšení bezpečnostní situace. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 5. 2020, č. j. 10 Azs 20/2020-41 bod 9 „*Oproti situaci z roku 2010 již v Bělorusku nedochází k brutálním zásahům proti občanské společnosti.*“ Tím spíše pak nelze přisvědčit námitce žalobce o tom, že je předmětem zájmu státních orgánů jako osoba s trestní minulostí, případně ve vztahu k jeho předchozímu náboženskému vyznání.
20. Krajský soud si je vědom rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011-57, podle něhož „*odejmutí doplňkové ochrany je možné jen a pouze tehdy, došlo-li ke kvalifikované změně, resp. úplnému zániku, těch okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany.*“ Soud pak ani není v tomto řízení povolán k opětovnému přezkoumávání skutkových a právních otázek, jež byly posouzeny v rozhodnutí o neudělení azylu a udělení doplňkové ochrany, neboť jak uvedeno v citovaném rozsudku NSS: „*Za situace, kdy jsou otázky „původní“ existence důvodů k poskytnutí doplňkové ochrany pravomocně vyřešeny se závěrem, že stěžovateli je poskytnuta, nepřipadá při posuzování rozhodnutí o jejím prodloužení či odejmutí v úvahu provést jakousi revizi těchto důvodů. To by bylo možno pouze odstraněním či změnou příslušného původního rozhodnutí, ne však náhradou původních důvodů důvody jinými v rozhodnutí o prodloužení či odejmutí doplňkové ochrany.*“ V nyní projednávané věci musí soud s ohledem na skutková zjištění konstatovat, že v zemi původu žalobce došlo od doby rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany k podstatné změně okolností v aspektech, které vedly k jejímu udělení.
21. Konečně soud nepřijal ani námitku žalobce stran zásahu do rodinného a soukromého života. Zde je nutné uvést, že zákon o azylu neslouží primárně pro legalizaci pobytu na území České republiky, ale k poskytnutí ochrany prostřednictvím institutů azylového zákona těm osobám, které jsou v zemi původu vystaveny pronásledování, či z něj mají odůvodněný strach. Žalobci vážná újma či pronásledování nehrozí, jak uvedeno shora. K povaze doplňkové ochrany jako specifického pobytového titulu se několikrát vyjádřil i NSS. Například v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 NSS uvedl, že „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.*“ Jiným zákonem ve smyslu citovaného rozsudku je pak zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ostatně sám žalobce při pohovoru dne 24. 4. 2019 uvedl, že je s ohledem na výsledek tohoto řízení odhodlán legalizovat pobyt v České republice na základě citovaného zákona (s. 264 správního spisu).

22. K žalobcem odkazovanému rozsudku NSS ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28, podle nějž je povinností státu zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda nutnost vycestování z území České republiky není nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života, je třeba uvést, že skutkové okolnosti citovaného rozsudku NSS byly podstatně odlišné od projednávaného případu. V citovaném rozsudku se jednalo o žalobkyni – matku, která celodenně pečovala o svého méně než tříletého syna, přičemž ani její finanční situace nebyla nikterak dobrá. NSS v odůvodnění uvedl, že případným vycestováním „by tak mohl být výrazně dotčen i zájem na řádné péči a na zdravém vývoji nezletilého syna, v současné době méně než tříletého. (...) Pokud by naopak stěžovatelka byla nucena vycestovat z České republiky bez syna a manžela, nelze vyloučit ani to, že by zde syn mohl být ponechán po delší dobu bez péče matky, v čemž by mohl být spatřován nepřiměřený zásah do práva na rodinný život jak stěžovatelky, tak jejího syna.“ Šlo tedy vzhledem k okolnostem o poměrně specifický případ. Ze správního spisu projednávaného případu však neplyne, že by zde byly takové obdobné okolnosti, při kterých by nucené vycestování žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Zákon o azylu v otázce ochrany rodiny a tedy i rodinného života nepřináší za běžné situace ochranu širší rodiny, tedy vztahů mezi rodiči a dospělými dětmi, popřípadě jejich potomky (viz § 13, popř. § 14b zákona o azylu). Žalobce prokázal osobními doklady a rodným listem potomků své dcery širší rodinné vazby, tyto však nebyly v řízení sporné a především rozhodné.
23. Soud tak má za to, že žalovaný podrobně a náležitě popsal důvody, jež ho vedly k neprodloužení doplňkové ochrany. Z tohoto pohledu nelze napadenému rozhodnutí nic vytknout. Soud se tedy s věcně správnými a zákonnými závěry žalovaného ztotožňuje a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
25. Tlumočníci soud v souladu s ust. § 58 odst. 2 s. ř. s., § 17 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a § 17 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, přiznal tlumočné, přičemž vyšel z vyúčtování tlumočného ze dne 20. 7. 2020. Odměna za tlumočení dle § 17 odst. 1 pol. 1 (350 Kč za hodinu) za 1,5 hodiny činí 525 Kč. (výrok III.)
26. Dále bylo rozhodnuto o přiznání odměny ustanovené právní zástupkyni žalobce (výrok IV.) Ustanovená právní zástupkyně provedla v řízení před krajským soudem pět a půl úkonu právních služeb (příprava a převzetí právního zastoupení, 2x porada s klientem, doplnění žaloby, účast při jednání soudu dne 14. 7. 2020, účast při vyhlášení rozsudku dne 15. 7. 2020 – 0,5 úkonu), přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč, za pět a půl úkonu právní služby činí odměna 18 850 Kč. Ustanovená zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se částka zvyšuje o příslušnou sazbu této daně, celkem tedy o 3 958,50 Kč. Odměna za zastupování tak činí

celkem 22 808,50 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 15. července 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce